

digere at sige „udenrigsk Sted“ end „udenrigsk Havn“, eller om man kun skal fastholde den i et mindre Omfang, og i den Henseende kunde der jo atter være Tale om flere Alternativer. Grunden til, at jeg har foreslaaet Anmeldelsespligten fastholdt for hvert Skib, der kommer fra Udlandet, er navnlig den Omstændighed, at det er den gjældende Ret, og det er mig ikke bekendt, at det har afstedkommet større Ulemper, medens det paa den anden Side forekommer mig ligesom Kommissjonen, at der i og for sig ligger en Betryggelse deri, som der ingen særlig Anledning er til at give Slip paa. Det kan jo hændes, at man ikke veed, at en saadan Sygdom er udbrudt paa det Sted, hvor Skibet kommer fra, det kunde jo være, at et saadant Skib kan bringe En det første bekendte Tilfælde af en saadan Sygdom, og naar det er gaaet hidtil, uden at man har følt nogen Ulempe af, at Anmeldelsespligten har denne almindelige Karakter, vil der jo altid være stor Betænkelighed ved at ophæve den. Det er nemlig den gjældende Ret, at denne Forpligtelse paahviler enhver Skibsfører, naar Forordningen af 8de Februar 1805 er sat i Kraft; men denne Forordning har i en længere Arrække bestandig været sat i Kraft, fordi der nemlig altid har været en eller anden Havn, hvor den orientalske Pest har hersket; det har der næsten altid været nede ved Middelhavet og forskjellige andre Steder. Faktisk har derfor denne Anmeldelsespligt bestaaet i en meget lang Række af Aar, siden 1858 indskrænket paa den Maade, som den ærede Landsthingsmand ansøgte, nemlig, at Skibe i indenrigsk Fart vare fritagne for den, naar de ikke havde Syge eller Døde ombord. Det er ivoirgt et Spørgsmaal, som jeg selvselgelig meget gjerne skal gjenoptage til Overveielse, om der kunde være nogen Grund til at gjøre nogen Indskrænkning i saa Henseende, ligesom jeg ogsaa skal være villig til at tage det Spørgsmaal under Overveielse, om det vil være praktisk at stille faste Grændser op for, hvad der skulde forstaaes ved Skib, og hvad der skulde forstaaes ved Baade eller mindre Fartøier. Lovforslaget har undgaaet det og har navnlig benyttet omtrent samme Udtryk, som den gjældende Lovgivning har, idet man har ment, at dette Spørgsmaal maatte kunne behandles for Fremtiden, som det har været behandlet hidtil, hvor det, mig bekendt, ikke har givet Anledning til egentlige Banfæligheder. Det er altid en mislig Sag i flige Tilfælde at komme ind paa at drage

bestemte Grændser og at sige: saa og saa megen Læstevægtighed — eller hvilken anden Maalestof man nu vil bruge — skal bringe et Skib ind under een Kategori og i modsat Fald falder det ind under en anden; det har altid sine praktiske Ulemper. Det er jo klart nok, at naar man vil træffe disse Forsigtighedsforanstaltninger, maa de knytte sig til bestemte objektive Kriterier. Det kan f. Ex. ikke gaa an at lade det være afhængigt af Skipperens Skjøn, hvorvidt den, som han har ombord, er syg af en smitsom Sygdom eller ikke. Der maa gaaes efter det Sted, hvorfra Skibet kommer, og det maa ivoirgt være Neglen, at disse Forholdsregler skulde tages altid, naar der er Syge ombord, uden at der kan være Tale om at tage noget Hensyn til Skipperens Mening, om den Syge feiler det One eller det Andet. Naar der har været Spørgsmaal om, hvad der forstaaes ved Personer i § 3, hvor det hedder, at der ikke maa landsættes Personer, mener jeg, at det er ikke blot Passagerer, men ogsaa Mandskab. Det er overhovedet Alle, der engang ere komne ombord, før det Fornødne er iagttaget. Det har jeg ikke troet det nødvendigt at sige, jeg havde nemlig ikke tænkt mig, at der kunde være nogen Tvivl i saa Henseende. Skulde man finde det tvivlsomt, vil der dog ikke kunne være Noget ivoien for, — det vil let kunne lade sig gjøre — at andre Udtrykkene slaales, at enhver Tvivl i den Henseende kan bortfalde. Hvad det angaar at indrette et Kvarantæneetablissement, hvilket ligeledes en af de ærede Talere berørte, og som ogsaa er et af de Punkter, jeg har tænkt mig Opmærksomheden hurtigt rettet imod, fordi det vil koste endel, kan man jo kun dertil sige, at et saadant Kvarantæneetablissement maa man have, naar man overhovedet vil gennemføre en Kvarantæne. Det var en af de største Banfæligheder, og netop en af de Banfæligheder, som man strax spødte paa i Begyndelsen af dette Aar ved Overveielsen af, hvilke Foranstaltninger der kunde være Tale om at gribe til mod den i Rusland udbredte Sygdom, at det ikke kunde nytte Noget at paabyde Kvarantæne, naar man ikke kunde henvise Folk til et Sted, hvor denne Kvarantæne skulde udholdes, og i den Henseende vare vi og ere vi uheldig stillede. Som bekendt, eksisterede der tidligere et saadant Kvarantæneetablissement, nemlig paa Den Ryholm ved Samsø, men det blev nedlagt allerede for en længere Arrække siden, fordi man i mange Aar ikke havde benyttet det. Dengang, da man ivede